

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Lenky Kaniové a soudců Ivo Pospíšila a Michala Bobka v právní věci žalobce: **M. S.**, zastoupeného Mgr. Tomášem Markem, advokátem se sídlem Na Hutích 661/9, Praha 6, proti žalovanému: **Policejní prezidium České republiky**, se sídlem Strojnická 27, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 6. 2023, č. j. PPR-27640-3/ČJ-2023-990450, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 24. 11. 2023, č. j. 63 A 30/2023 - 34,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Správní orgán prvního stupně odňal žalobci podle § 27 odst. 1 písm. c) zákona č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu (dále jako „zákon o zbraních“) zbrojní průkaz. Důvodem byl fakt, že žalobce přestal splňovat podmínku bezúhonnosti dle § 22 odst. 1 písm. c) zákona o zbraních, neboť byl rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 18. 2. 2022, č. j. 17 T 30/2018 - 11224, který nabyt právní moci dne 18. 2. 2022, uznán vinným ze spáchání úmyslných trestných činů, za něž mu byl uložen úhrnný trest odnětí svobody v délce 3 let s podmíněným odkladem na zkušební dobu

v délce 5 let a peněžitý trest ve výměře 500 denních sazeb s výší denní sazby 2 000 Kč. Žalovaný odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

[2] Proti rozhodnutí odvolacího správního orgánu podal žalobce žalobu. V ní vytkl žalovanému nesprávný výklad § 22 odst. 1 písm. c) zákona o zbraních, spočívající v tom, že by žalobce měl ztratit podmínku bezúhonnosti po dobu 10 let od právní moci výše uvedeného trestního rozsudku. Žalobce argumentoval, že byl odsouzen k trestu odnětí svobody na 3 roky s podmíněným odkladem na zkušební dobu 5 let a jednalo se tak o jiný trest než trest odnětí svobody. Ke ztrátě podmínky bezúhonnosti proto v případě žalobce mělo dojít pouze po dobu 5 let, a nikoli na dobu 10 let, jak plyne z názoru žalovaného. K tomu žalobce upozornil na obsah oznámení o zahájení správního řízení ze dne 8. 3. 2023, ze kterého vyplývá, že žalobce byl ke dni zahájení řízení podezřelý ze ztráty bezúhonnosti dle § 22 odst. 1 písm. c) bod 2. zákona o zbraních, avšak zbrojní průkaz mu byl nakonec odňat z důvodů ztráty bezúhonnosti dle § 22 odst. 1 písm. c) bod 1. zákona o zbraních, tj. dle názoru žalobce byla porušena zásada předvídatelnosti správního řízení. Žalobce dále namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, neboť se v něm žalovaný nevypořádal se všemi jeho shora předestřenými argumenty a pouze převzal názor správního orgánu prvního stupně.

[3] Krajský soud žalobu shora citovaným usnesením odmítl pro nepřípustnost podle § 68 odst. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), neboť napadala pouze odůvodnění žalovaného (resp. prvostupňového) rozhodnutí.

[4] Při svých úvahách vycházel krajský soud ze správního spisu, z něhož plyne, že prvostupňovým rozhodnutím byl žalobci výrokem I. odňat zbrojní průkaz podle § 27 odst. 1 písm. c) zákona o zbraních z důvodu ztráty podmínky bezúhonnosti ve smyslu § 22 odst. 1 písm. c) zákona o zbraních. Napadeným rozhodnutím pak žalovaný zamítl odvolání a rozhodnutí prvostupňového správního orgánu potvrdil. Krajský soud zdůraznil, že ve výroku nebylo specifikováno, zda žalobce ztratil bezúhonnost podle § 22 odst. 1 písm. c) bodu 1. na dobu 10 let nebo podle bodu 2. na dobu 5 let.

[5] Dále krajský soud shledal, že z obsahu žalobních námitek je zřejmé, že žalobce brojí pouze proti délce doby, po kterou nebude považován za osobu bezúhonnou, nebrojí však proti samotnému rozhodnutí o odnětí zbrojního průkazu.

[6] Krajský soud k tomu konstatoval, že dobou, po kterou žalobce nebude splňovat podmínku bezúhonnosti, se správní orgány zabývaly pouze v odůvodnění svých rozhodnutí. Krom závěru, že žalobce ke dni vydání rozhodnutí o odnětí zbrojního průkazu pozbyl podmínku bezúhonnosti, neboť byl pravomocně odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody, správní orgány v odůvodnění dále uvedly názor, že lhůta, po kterou žalobce nemůže být považován za bezúhonnou, uplyne dne 18. 2. 2032, což je poslední den zákonné desetileté lhůty plynoucí od právní moci odsuzujícího rozsudku.

[7] K závaznému řešení otázky, na jakou dobu žalobce ztrácí bezúhonnost, krajský soud připomněl, že ze znění § 26 odst. 1 písm. c) zákona o zbraních vyplývá, že právní mocí rozhodnutí o odnětí zbrojního průkazu jeho platnost zaniká. Žalobce proto bude muset žádat o vydání průkazu nového. V případě podání žádosti o vydání nového zbrojního

pokračování

průkazu pak bude žalobce povinen prokázat splnění všech podmínek pro držení zbrojního průkazu, včetně podmínky bezúhonnosti. Správní orgány tedy dle názoru krajského soudu budou teprve při podání žádosti o vydání zbrojního průkazu zkoumat, zda ke dni jejího podání je žalobce bezúhonným, v posuzovaném případě tedy, zda již uplynula lhůta, po kterou žalobce nebylo možné za osobu bezúhonnou považovat.

[8] Krajský soud tak uzavřel, že žaloba je nepřipustná, neboť směřuje jen proti důvodům rozhodnutí správních orgánů. Žalobce nenapadal samotné odnětí zbrojního průkazu, ale pouze závěry správních orgánů o délce doby, po kterou nebude považován za bezúhonného. Tyto závěry jsou však uvedeny pouze v odůvodnění rozhodnutí, které žádným způsobem nezakládá práva či povinnosti účastníků správního řízení. Tedy i pokud by toto odůvodnění bylo nesprávné, nemůže samo o sobě jakkoli žalobce zkrátit na jeho veřejných subjektivních právech. Práva a povinnosti adresátů správního rozhodnutí totiž mohou být dotčena toliko v důsledku jeho výroku. Jen v něm se totiž uvádí závazné řešení otázky, která byla předmětem řízení (srov. § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád; dále jako „správní řád“).

II. Důvody kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[9] Žalobce (stěžovatel) podal proti usnesení krajského soudu kasační stížnost. Založil ji na důvodech, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a), d), a e) s. ř. s.

[10] První důvod kasační stížnosti shledává stěžovatel v tom, že krajský soud chybně shledal žalobu nepřipustnou, pročez následně žalobu odmítl.

[11] Podle stěžovatele je odmítnutí žaloby z důvodu, že výrok rozhodnutí nalézacího správního orgánu neobsahuje konkrétní ustanovení, podle kterého žalobce přišel o bezúhonnost, ze strany krajského soudu příliš formalistické. Stěžovatel má za to, že pokud by výrok žalovaného rozhodnutí obsahoval odkaz nikoli jen na ustanovení § 22 odst. 1 písm. c) zákona o zbraních, ale odkazoval by na § 22 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o zbraních, nebyla by žaloba krajským soudem pro nepřipustnost odmítnuta, neboť v takovém případě by výrok obsahoval označení konkrétního ustanovení zákona o zbraních, proti kterému stěžovatel brojí.

[12] Současně stěžovatel považuje odkaz pouze na § 22 odst. 1 písm. c) zákona o zbraních v žalovaném rozhodnutí za nezákonný, v rozporu s § 68 odst. 2 správního řádu, neboť ve výroku rozhodnutí má být uvedeno ustanovení právních předpisů, podle kterých bylo rozhodováno. To v posuzovaném případě podle stěžovatele nebylo splněno, a to právě neuvedením konkrétního bodu podřazeného pod § 22 odst. 1 písm. c) zákona o zbraních ve výroku rozhodnutí.

[13] Stěžovatel je názoru, že odmítnutí žaloby a meritorní nevyřešení otázky, podle kterého ustanovení zákona o zbraních (zda dle § 22 odst. 1 písm. c) bod 1, nebo § 22 odst. 1 písm. c) bod 2) ztratil žalobce bezúhonnost, bude pro stěžovatele znamenat, že tato otázka bude muset být vyřešena až v řízení o žádosti o vydání zbrojního průkazu, kterou může podat po 5 letech od právní moci trestněprávního rozsudku. Přitom je nyní znám názor prvostupňového správního orgánu, žalovaného i krajského soudu na tuto otázku,

neboť všichni jmenovaní dospěli k názoru, že stěžovatel pozbyl bezúhonnost na 10 let. V budoucím řízení o žádosti o vydání zbrojního průkazu proto stěžovatel předpokládá nutnost opětovně jít cestou správního soudnictví, což mimo jiné prodlouží dobu, za kterou žalobce získá zbrojní průkaz zpět.

[14] Druhý důvod kasační stížnosti shledává stěžovatel v tom, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku, podle kterého ustanovení zákona o zbraních (tedy na jak dlouhou dobu) stěžovatel pozbyl bezúhonnost.

[15] Třetí důvod kasační stížnosti shledává stěžovatel v tom, že krajský soud, ačkoli se v odůvodnění napadeného usnesení vyjádřil k tomu, podle jakého ustanovení zákona o zbraních stěžovatel bezúhonnost pozbyl, zcela opomenul vypořádat většinu žalobních argumentů.

[16] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že s úvahami krajského soudu o přípustnosti žaloby nechce podrobněji polemizovat, nicméně názor stěžovatele o formalistickém přístupu krajského soudu nepovažuje za důvodný.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[17] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, má požadované náležitosti a je projednatelná. Důvodnost kasační stížnosti posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[18] Nejprve se kasační soud zabýval tím, zda je dán přípustný důvod kasační stížnosti. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, pokud je kasační stížností napadeno usnesení o odmítnutí žaloby, přicházejí pro stěžovatele v úvahu pouze kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Stěžovatel kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. uplatnil; kasační stížnost je přípustná.

[19] S ohledem na výše uvedené se ovšem Nejvyšší správní soud bude zabývat pouze první kasační námitkou, a sice námitkou nesprávného odmítnutí žaloby.

[20] Kasační stížnost **není** důvodná.

[21] *Podle § 27 odst. 1 písm. c) zákona o zbraních příslušný útvar policie rozhodne o odnětí zbrojního průkazu, jestliže držitel zbrojního průkazu přestal splňovat podmínky bezúhonnosti podle § 22 nebo spolehlivosti podle § 23.*

[22] *Podle § 22 odst. 1 písm. c) zákona o zbraních se za bezúhonného podle tohoto zákona nepovažuje ten, kdo byl pravomocně uznán vinným trestným činem uvedeným v písmenu a) nebo b) nebo jiným úmyslným trestným činem, jestliže od právní moci rozsudku nebo od ukončení výkonu trestu odnětí svobody v případě, že tento trest byl uložen, 1. neuplynulo alespoň 10 let, jestliže byl uložen trest odnětí svobody převyšující 2 roky,*

pokračování

2. neuplynulo alespoň 5 let, jestliže byl uložen trest odnětí svobody nepřevyšující 2 roky nebo jiný trest než trest odnětí svobody, nebo

3. neuplynuly alespoň 3 roky, jestliže bylo upuštěno od potrestání, podmíněně upuštěno od potrestání s dohledem, upuštěno od uložení trestního opatření mladistvému anebo podmíněně upuštěno od uložení trestního opatření mladistvému nebo byla sice vyslovena vina, ale nebyl uložen trest v trestním řízení, v němž došlo k pokračování trestního stíhání na žádost obviněného anebo obžalovaného, nebo nebylo uloženo trestní opatření poté, co bylo odstoupeno od trestního stíhání mladistvého podle zvláštního právního předpisu.

[23] *Podle § 26 odst. 1 písm. c) zákona o zbraních platnost zbrojního průkazu zaniká, jestliže nabylo právní moci rozhodnutí o odnětí zbrojního průkazu (§ 27).*

[24] Ze znění § 27 odst. 1 písm. c) zákona o zbraních podle kasačního soudu plyne, že správní orgán (zde příslušný útvar policie) je oprávněn rozhodnout toliko o odnětí zbrojního průkazu za předpokladu, že jsou splněny příslušné podmínky (v posuzovaném případě ztráta bezúhonnosti stěžovatele). To se také v uvedeném případě výrokem rozhodnutí žalovaného stalo. Zákon však nepropůjčuje správnímu orgánu pravomoc stanovit v takovém rozhodnutí dobu, na jak dlouho se zbrojní průkaz odnímá; naopak ze znění § 26 odst. 1 písm. c) plyne, že platnost takto odebraného zbrojního průkazu zaniká, odnětí lze tedy považovat za trvalé až do případného vydání nového zbrojního průkazu. Pravomoc posoudit, zda žadatel splňuje podmínku bezúhonnosti pro vydání zbrojního průkazu ve smyslu § 22 odst. 1 písm. c) zákona o zbraních je správnímu orgánu svěřena v řízení o vydání zbrojního průkazu (srov. § 18 odst. 1 písm. f) téhož zákona). V tomto se tedy Nejvyšší správní soud zcela přiklání k závěrům krajského soudu učiněným v bodě 6 jeho usnesení.

[25] Kasační soud zároveň shledal, že správní orgány ve výroku uvedly pouze ustanovení § 27 odst. 1 písm. c) zákona o zbraních, podle kterého se zbrojní průkaz odnímá a odkázaly se obecně na důvod podle § 22 odst. 1 písm. c) tohoto zákona. Ten na stěžovatele obecně dopadá, neboť není sporu o tom, že stěžovatel byl pravomocně uznán vinným trestným činem uvedeným v § 22 písm. a) nebo b) zákona o zbraních nebo jiným úmyslným trestným činem a zároveň je zjevné, že v době vydání rozhodnutí žalovaného nemohla uplynout žádná z dob uvedených v § 22 odst. 1 písm. c) pod body 1 – 3 citovaného zákona. Naopak, pokud by se správní orgány ve výroku napadeného rozhodnutí na některý z bodů 1 – 3 citovaného ustanovení odkázaly, *de facto* by takovým výrokem závazně rozhodly i o otázce doby, po kterou nebude držitel považován za bezúhonného pro nové vydání zbrojního průkazu, což je pravomoc, která správnímu orgánu v řízení o odnětí zbrojního průkazu nepřísluší (srov. § 2 odst. 2 správního řádu: *Správní orgán uplatňuje svou pravomoc pouze k těm účelům, k nimž mu byla zákonem nebo na základě zákona svěřena, a v rozsahu, v jakém mu byla svěřena.*).

[26] Námitku, že postup žalovaného je v rozporu se zákonem (§ 68 odst. 2 správního řádu), pokud ve výroku nebylo uvedeno plné znění ustanovení § 22 odst. 1 písm. c) zákona o zbraních včetně konkrétního bodu, stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským soudem, ale poprvé až v kasační stížnosti. Touto námitkou proto se ve smyslu § 104 odst. 4. s. ř. s.

kasační soud více nezabýval (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004 - 49).

[27] Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2013, č. j. 9 As 102/2012 - 37 „žalobní legitimace v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu je založena tvrzením, že žalobce byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, kterým se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Založit, měnit, rušit nebo závazně určit práva či povinnosti je způsobilý pouze výrok rozhodnutí, nikoliv jeho odůvodnění. Účelem kompetenční výluky dle § 68 s. ř. s. je zamezit přezkumu těch částí rozhodnutí, které nemohou zasáhnout do práv a právní sféry účastníků.“

[28] Kasační soud se tedy shoduje se závěry krajského soudu, že pokud správní orgány učinily úvahy o tom, po jak dlouhou dobu nebude stěžovatel bezúhonný ve smyslu určitého konkrétního bodu podřazeného pod § 22 odst. 1 písm. c) zákona o zbraních pouze v odůvodnění rozhodnutí, nezakládá takto vyslovený názor stěžovateli žádná práva ani povinnosti. K tvrzenému zásahu do veřejných subjektivních práv stěžovatele může dojít teprve v řízení o vydání nového zbrojního průkazu případným výrokem o zamítnutí vydání zbrojního průkazu podle § 18 odst. 2 zákona o zbraních, pokud tehdy příslušný správní orgán shledá, že při žádosti o vydání nového zbrojního průkazu stěžovatel (dosud) nesplňuje podmínku bezúhonnosti.

[29] Nejvyšší správní soud rozumí obavě stěžovatele, že za situace, kdy oba správní orgány nad rámec nutného vyslovily svůj právní názor o délce doby, po kterou bude stěžovatel považován za bezúhonného a stěžovatel s tímto názorem nesouhlasí, může trvat vydání nového zbrojního průkazu delší dobu, neboť bude nutno těmto názorům čelit i případně opravnými prostředky. To je však situace zákonem předvídaná, neboť, jak již kasační soud uvedl výše, teprve v řízení o vydání nového zbrojního průkazu (a nikoli dříve) mohou správní orgány závazně posoudit splnění podmínky bezúhonnosti podle § 22 zákona o zbraních, přičemž nikdy, a tedy ani v tomto případě, nelze předjímat, zda správní orgány rozhodnou v souladu s názorem žadatele či v rozporu s ním, zda bude či nebude nutno využít opravných prostředků. Rozhodnutí krajského soudu tedy nebylo formalistické, ale respektující zákonné pravomoci správních orgánů, jakož i zákonná ustanovení ohledně přípustnosti správní žaloby.

[30] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že krajský soud v řízení nepochybil, pokud žalobu podle § 68 písm. d) odmítl; usnesení krajského soudu tedy nebylo zatíženo nezákonností.

IV. Závěr a náklady řízení

[31] Nejvyšší správní soud neshledal námitky stěžovatele důvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[32] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl

pokračování

úspěch. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti. Náhrada nákladů řízení se mu proto nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. března 2024

Lenka Kaniová
předsedkyně senátu